

РЕШЕНИЕ

№ 6668

гр. София, 12.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, I КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 15.10.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Радостин Радков

ЧЛЕНОВЕ: Маргарита Немска

Анета Юргакиева

при участието на секретаря Галя Илиева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **8470** по описа за **2021** година докладвано от съдия Маргарита Немска, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на [фирма] срещу решение от 15.06.2021 г. по НАХД № 364/2021 г. на СРС, НО, 7 състав. С оспореното решение е изменено Наказателно постановление № 23-003595/16.12.2020г., издадено от Директор на Дирекция “Инспекция на труда Софийска област”, с което на дружеството е наложена имуществена санкция в размер на 2 000 лв. на основание чл. 414, ал. 3 от КТ, за нарушение на чл. 62, ал. 1 от КТ. С решението си СРС е определил санкция в размер на 1 500 лв.

В касационната жалба е посочено, че оспореното решение на СРС е издадено в несъответствие с материалния и процесуалния закон. Моли се то да бъде отменено. Претендират се разноси.

В съдебно заседание касаторът се представлява от адв. И., който поддържа касационната жалба и моли тя да бъде уважена. Претендира разноси.

Ответникът – ДИТ-Софийска област – в съдебно заседание се представлява от юрк. В., който оспорва касационната жалба и моли решението на СРС да бъде оставено в сила. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура в съдебно заседание се представлява от прокурор Ю., който счита касационната жалба за основателна.

Административен съд София – град, I касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена от легитимирано лице, в срока по чл. 211, ал.1 от АПК, приложим по силата на чл. 63, ал. 1, изр. второ от ЗАНН, срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол. Разгледана по същество е неоснователна.

Въз основа на събраните по реда на НПК доказателства и доказателствени средства Софийският районен съд установил, че на 10.11.2020г. в [населено място] била извършена проверка в строителен обект – строяща се жилищна сграда с магазини, ресторант, трафопост и подземен гараж, находящ се в поземлен имот с идентификатор 68134.1007.1876, УПО XV, кв.23, м.”К. вада“, [улица]. Възложител на обекта бил [фирма]., а главен изпълнител [фирма], по силата на договор за възлагане и извършване на СМР от 02.04.2019г. По силата на споразумение от 19.11.2019г., [фирма] възлагал на [фирма], изпълнението на довършителните СМР на горепосочения обект.

При пристигането си проверяващите заварили на обекта няколко лица, сред които и лицето И. Д. Д., която извършвала действия по почистване. В собственооръчно попълнена декларация по чл.399 от КТ от 10.11.2020г., в 13:10 часа, Д. писмено декларира, че работи в [фирма] от две седмици, на обекта на [улица], като „общ работник“, с работно време от 08:30 до 17:30 часа, с почивни дни събота и неделя, почивка в 12:30 часа и с трудово възнаграждение от 610 лева, като имала сключен трудов договор. Проверката се осъществила в присъствието на управителя на [фирма], който придружавал проверяващите из строителния обект. Д. попълнила декларацията си също в негово присъствие. Управителят обяснил, че лицето не желала да сключва трудов договор, поради изтеглени кредити.

При преглед на допълнително изискани и представени документи в периода от 16 до 24.11.2020г. в сградата на ДИТ-СО, управителят на [фирма] представил граждански договор №44 от 01.09.2020г., сключен между [фирма], в качеството на възложител, от една страна, и И. Д. Д., в качеството на изпълнител, от друга, по силата на който Д. приемала да извърши дейност като хигиенистка – почистване на дограми, прозорци и стълбищни клетки на горепосочения строителен обект. Възложителят се задължавал при изпълнение на договора, да изплати на изпълнителя възнаграждение в размер на 3900 лева до 30.11.2020г.

В писмени обяснения от 24.11.2020г. управителят на [фирма], посочил, че три от лицата, работещи на граждански договор, сред които и Д., не били съгласни да работят на трудови договори по лични причини.

Съгласно справка от ТД на НАП-С., към 24.11.2020г. Д. нямала регистриран трудов договор с [фирма]. Резултатите от извършената проверка били обективирани в констативен протокол № ПР2034213/24.11.2020г.

Бил съставен АУАН № 23-003595/24.11.2020 г.

Въз основа на АУАН било издадено Наказателно постановление № 23-003595/16.12.2020г.

Решението на СРС е валидно, допустимо и правилно.

Чл. 62, ал. 1 КТ предвижда, че трудовият договор се сключва в писмена форма. Нормата е императивна и не предвижда друга форма за трудовия договор. За

нарушаването на тази разпоредба, санкционната норма на чл. 414, ал. 3 КТ към датата на деянието предвижда за работодателя наказване с имуществена санкция или глоба в размер от 1 500 до 15 000 лева.

Касационният състав приема, че в случая се касае именно за отношения по предоставяне на работна сила по смисъла на КТ, доколкото Д. е работела в дружеството с определено работно време, определена почивка и с определено трудово възнаграждение. Всичко това сочи, че се касае за отношения по предоставяне на работна сила - т.е. за полагане на труд срещу определено възнаграждение, а не до граждански правоотношения, при които се дължи определен резултат. Касае се за правоотношения по предоставянето на работната сила на Д. в полза на жалбоподателя, но тези отношения не са били уредени съгласно изискванията на чл. 1, ал. 2 от КТ, задължаващ отношенията по предоставяне на работна сила да се уреждат единствено и само като трудови такива - т.е. да се сключва писмен трудов договор за уреждането им. Видно от представените по делото доказателства, работникът е приет на работа без да е сключен с него писмен трудов договор, с което е осъществено от обективна страна нарушението на чл. 62, ал. 1 КТ.

Неоснователно е направеното в касационната жалба възражение, че между Д. и дружеството е сключен договор за поръчка и че отношенията между тях не са трудовоправни. В действителност се установяват характеристики, присъщи на трудовото правоотношение, а не присъщи на гражданските правоотношения, при които изпълнителят поема единствено и само задължението да достави определен резултат за определен срок, но как при какви условия ще бъде изработен този резултат, с какви точно средства и къде ще се осъществи самия процес на изработване на резултата, зависи единствено и само от изпълнителя и не се определя от възложителя.

Касационният състав споделя мотивите на СРС, относно определянето на санкция в законоустановения минимум от 1 500 лв., поради което не счита за нужно да преповтаря същите.

При този изход на спора на ответника се дължи юрисконсултско възнаграждение на основание на основание чл. 63, ал. 3 от ЗАНН, във връзка с чл. 143, ал. 3 от АПК, определени на основание чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 37 от ЗПП, във връзка с чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, в размер на 80 лв.

Предвид тези съображения, Административен съд София-град, I касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 15.06.2021 г. по НАХД № 364/2021 г. на СРС, НО, 7 състав.

ОСЪЖДА [фирма] с ЕИК[ЕИК], с адрес: [населено място], [улица], партер, представлявано от управителя О. А. С., а заплати на ДИТ-Софийска област сумата от 80 лв. /осемдесет/, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.